

AJUDANT A VIURE

Testimonis d'unitat

Renovant com cada any experiències de pregària ecumènica, cal tenir present que aquest testimoni no es redueix a una setmana o a un dia especial. Sempre, cada dia, demanem al Senyor que concedeixi a la seva Església la pau i la unitat. I ho demanem perquè la unitat forma part del ser de l'Església i del quefer del cristià. Tots estem cridats a pregar i a treballar per la unitat dels cristians i els membres de l'Església, segons les Constitucions Conciliars, tenim el repte de ser signe i instrument de la unitat i la reconciliació amb Déu i entre els germans. És un do de Déu que ho ha volgut per al seu poble constituït com a Església, però també és tasca nostra de cada dia, per mantenir-nos en fidelitat a Ell i en comunió amb tots els nostres germans que creuen en Jesucrist.

Allò que anomenem ecumenisme —i que cal distingir del diàleg interreligiós— troba el seu fonament en el testament que ens deixà el mateix Jesús el dia abans de la seva mort: Que siguin ú (*Jo 17,21*). El Concili Vaticà II assenyala la promoció de la unitat dels cristians com un dels seus principals objectius i com un impuls de l'Esperit Sant (cf. *Unitatis redintegratio*, 1 i 4).

Sabem que el camí és llarg però l'hem de fer amb esperança i conscients de que no hi ha veritable ecumenisme sense un esforç de conversió interior que ens faci superar diferències i incomprensions, malentesos i prejudicis. Una Església local en la que abundi l'espiritualitat de la comunió —com us he demanat en la recent Carta pastoral *Entre tots i per al bé de tothom*— sabrà purificar-se de les «toxines» de l'egoisme que alimenta gelosies, desconfiances, desigs d'autoafirmació o enfrontaments, i s'afanyarà en promoure accions testimonials en conformitat amb l'Evangelí de la unitat.

Perquè les manifestacions de bons sentiments no són suficients. Cal fer gestos concrets que entren en els cors i esperonen les consciències, sabent que l'ecumenisme no és una elecció opcional, sinó un deure sagrat per als seguidors de Jesús. En la mesura de les nostres possibilitats hem de donar un testimoni comú de la nostra fe en un món cada vegada més secularitzat. I això demana també, en la situació actual, redescobrir i reforçar els fonaments d'aquesta fe: cal tenir i testimoniar una fe ferma i conscient en el Déu viu, un i tri, en la divinitat de Crist, en la força salvífica de la creu i de la resurrecció.

Aquest és el testimoni que se'ns demana en aquest moment i que, enmig de les fosques que vivim, ens ha de convertir en llum del món (*Mt 5,14-16*), en constructors de pau i d'esperança per a tota la humanitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Llànties de la Pau

Colom de la Pau

Les llànties de la Pau de Terra Santa

A 35 km de Jerusalem, en territori palestí, a l'altra banda d'un dels murs de la vergonya, hi ha el petit poble de **Taybeh**. La Bíblia l'anomena Efraïm i Jesús hi passa entre la seva gent, els darrers dies abans de pujar a Jerusalem a celebrar la Pasqua. Avui és l'únic poble de tot Israel en el que només hi ha cristians. Els seus habitants, palestins entre jueus, cristians entre musulmans, miren de sobreviure a l'altra costat d'una tanca que els empeny cada dia més.

La parròquia de Taybeh, cercant el desenvolupament econòmic del poble i de la zona,

enceta un projecte anomenat «**Llànties de la Pau**». Un petit colom amb una petita llàntia d'oli, de les oliveres de Taybeh, una llum que prega per la pau a Terra Santa.

Les delegacions de Pastoral de Joves de Catalunya volem recolzar el projecte ajudant-los a distribuir les seves llànties arreu. Si voleu col·laborar amb nosaltres, podeu comprar la vostra llàntia passant per la delegació de joves del bisbat de Lleida (A l'edifici de la Mariana, c/ Acadèmia) o a través de la web www.colomdelapau.org.

Marta Serrano

Nomenaments

► El bisbe de Lleida, Joan Piris Frígola, amb data 11 de gener 2010, ha nomenat:

- **Mn. Josep Eliud Arias Pimentel**, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista d'Aguirò.
- **Mn. Àngel Escales Perucho**, consiliari diocesà de l'Hospitalitat de Lourdes.
- **Mn. Joaquín Lax Fauquet**, consiliari diocesà de la UNER.
- **Mn. Daniel Turmo Gargallo**, consiliari de la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida.

► Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa en *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunint a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominant tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu». Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-30)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts.

Doncs bé, vosaltres sou el cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneixis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor». Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

▶ Lectura del libro de Nehemias (Ne 8,1-4a.5-6.8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdras trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley.

Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra.

Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,12-30)

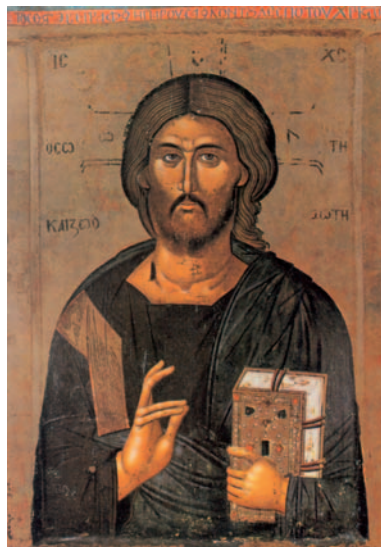
Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo.

Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Excelentísimo Teófilo: Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha unguido. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijados en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

Jesucrist font de vida (segle XIV),
Galeria d'Art d'Skopje (Macedònia)

COMENTARI

Avui es compleix aquesta escriptura

El passatge evangèlic d'avui es compon de dos textos programàtics, fonamentals: el pròleg de l'Evangeli i l'inici del ministeri públic de Jesús. En el primer text, Lluc ens explica la metodologia que ha seguit per escriure la seva obra, tot insistint en la historicitat de l'esdeveniment «Crist»; és a dir, els fets relatius a la seva vida, passió, mort i resurrecció. En el segon, que alguns anomenen «el manifest de Natzaret», ens presenta el discurs de Jesús a la sinagoga del seu poble.

Era dissabte i, com de costum, Jesús entrà a la sinagoga. Recordem que des de petit Jesús freqüentava la sinagoga; hi anava per escoltar la Paraula de Déu i

la seva interpretació segons la tradició viva del seu poble. Jesús és convidat a proclamar la lectura del text profètic, un gest que deixa entendre que el poble reconeixia la seva honorabilitat.

Tot i que el passatge d'Isaïes fa al·lusió a Jesús (ell és l'ungit del Senyor enviat a alliberar els pobres i oprimits), ell no en fa cap comentari sinó que es limita a confirmar la paraula del profeta, actualitzant el seu missatge: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura». L'afirmació de Jesús posa l'accent en l'avui, no pas en la seva persona. De fet, el seu objectiu és advertir els qui l'escolten que estan vivint un temps de

gràcia. L'avui inaugura el temps de la salvació. Així, doncs, la paraula pronunciada per Jesús no és només un discurs sinó un esdeveniment: la seva paraula és la salvació.

Aquesta paraula val també per a nosaltres. Tant de bo que els cristians dediquéssim una mica més del nostre temps a llegir i meditar pausadament l'Escriptura. La pressa i la feina que hem de fer ens fan viure tan atrafegats que no trobem el moment per endinsar-nos en les pàgines de la Bíblia. Valdria la pena intentar-ho. El text sagrat és un riu d'aigua viva que mai no s'esgota.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 22,3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18 □ **dimarts**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Lc 10,1-9 ■ **dimecres**: 2Sa 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20 □ **dijous**: 2Sa 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4,21-25 ■ **divendres**: 2Sa 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34 ■ **dissabte**: 2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41 ■ **diumenge** vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 1,4-5.17-19 / SI 70 / 1Co 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La via del coneixement i la via de l'amor

L'Esriptura —Antic i Nou Testament— ens parla de la impossibilitat de veure Déu cara a cara aquí a la terra. El místic cristià sap que el seu desig en aquest sentit és literalment impossible d'acomplir *per la via del coneixement*, excepte quan sortim per la germana mort de les coordenades espaciotemporals. El coneixement que l'home té de Déu en aquest món és sempre analògic, mediat pels conceptes d'aquest món, tot i que la fe viva és una tendència a anar més enllà de l'analogia: a la visió que desitja la criatura però que li és impossible. L'amor sí que pot traspassar de Déu a nosaltres i de nosaltres retornar de immediat a Déu i al proïsme. Així ho han fet en els nostres dies Maximilian M. Kolbe, Pere Tarrés i Teresa de Calcuta.

Aquí a la terra, per tant, al místic *li queda la drecera de l'amor* per rebre la comunicació de Déu i per retornar-li amor per amor, tot entrant en la seva intimitat des de la qual es lliura plenament al proïsme, commogut per l'alè de

l'amor de Déu. És la *comunicació de l'amor* que ve de Déu i toca l'ànima i la reciprocitat del místic que torna a Déu amor per amor.

L'amor de Déu ens arriba immediatament a l'ànima perquè els mediadors de l'amor de Déu són igualment *divins*: Jesucrist i l'Esperit Sant. I, de cara a Déu, el nostre amor arriba a entrar en el santuari del mateix Déu perquè és també guiat —conduït— per l'Esperit.

La comunicació amb Déu irradia en tota la persona com una unitat. I la sanació de l'esperit, de l'ànima i del cos apareix com el resultat de la comunicació de Déu que penetra com a perdó dels pecats i alliberament radical i profund. «M'alliberà perquè m'estimava» (*Sal·m 18,20*). L'home esdevé obra de Déu en un sentit molt peculiar: filial. És obra d'un amor que ens fa romandre en l'amor, en el goig i en la pau, que són fruits de l'Esperit Sant i que poden tenir també repercussions corporals.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

DANIEL ARASA

Reconciliació

Intentar trobar la veritat i la justícia a l'hora de narrar la Guerra Civil espanyola s'ha demostrat que no és gens fàcil. Malgrat ser complicat, és el que s'ha proposat el periodista Daniel Arasa, president del Grup d'Entitats Catalanes de la Família i director de CinemaNet, en el llibre *Catòlics del bando rojo* (Ed. Styria). Arasa, que no pretén jutjar ningú, afirma que la guerra «no va ser un conflicte de bons contra dolents: hi va haver màrtirs per la fe i d'altres que, a la seva manera i circumstàncies, van donar testimoniatge o van intentar capgirar o disminuir el mal i la persecució».

Per què sent la necessitat de fer un llibre com aquest?

La Guerra Civil espanyola s'ha explicat en el passat i s'explica ara de manera molt sectària, tant per part d'uns com dels altres. Hem d'intentar cercar la veritat amb tota l'honradesa i la imparcialitat que ens sigui possible. Ens podem equivocar, però tractem de ser honestos. Un dels aspectes de la guerra és el religiós. S'han explicat moltes coses, entre les quals la gran persecució religiosa va ser una realitat. Però no s'ha dit tot. Al llibre pretenc ajudar a conèixer un aspecte desconegut.

La reconciliació és possible o ha de passar encara més temps?

A la vista de com es tracten molts temes de la guerra i davant les reaccions al mateix llibre, sembla que faltin molts anys. He rebut respostes entusiastes i de molt hostils. Però em nego a acceptar que l'odi i l'enfrontament continuïn sempre, i per això treballo a favor de la pau, de la reconciliació. Cal que tornem a posar en el centre la paraula *perdó*. Perdonar i demanar perdó: tant uns com altres, perquè a totes bandes es van fer barbaritats. No som ningú per judicar consciències.

Què destacaria de l'obra i com tracta el perdó?

En primer lloc, l'obra trenca tòpics, cerca la veritat en un aspecte puntual i aporta uns testimonis. Parla de perdó: és fonamental. Això costa, avui, perquè hem perdut el sentit del bé i del mal, fins i tot entre els catòlics. Prova evident és que pocs anem a confessar-nos. Aquesta obra és una mirada enrere sense ira, sense afany de venjança, sense voler justificar però tampoc acusar. Mira enrere, però amb l'objectiu d'anar endavant tots plegats.

Òscar Bardají i Martín

Cómo conseguir felicidad

Se llamaba Narciso Irala. Era vizcaíno. Se hizo jesuita. Fue misionero en China. Fue expulsado. Al regresar se propuso luchar por la felicidad de las personas del mundo. Dio más de once mil conferencias en cincuenta naciones sobre: «Cómo conseguir la felicidad». Preguntado sobre «si hay crisis de felicidad en el mundo», afirmó:

—«Hay sufrimientos que, si no se saben llevar, si no se les da sentido trascendente, pueden degenerar en enfermedades depresivas, psíquicas e incluso físicas. Deseo ser útil. Aprendí mucho debido a mi experiencia y de mi dolor —también estuve enfermo de tuberculosis. Una vez me preguntaron: “¿Regala usted felicidad?” Dije que no. Yo sólo enseño “la manera de conseguirla”. Por ejemplo:

- «Hemos de vivir el momento presente. No estar preocupados ni angustiados por el pasado ni por el porvenir.
- Quitar tensión a la vida moderna. Necesitamos más paz interior.
- Erradicar el amor propio y el egoísmo que nos hacen sufrir en demasía y nos hacen insensibles e injustos, para con Dios y para con el prójimo”.

—El gran Lacordaire enseñaba: «Es desagradable volver a una casa destartada, en la que no hay nada y entran todos los vientos y las lluvias. Cuesta ser feliz si, interiormente, todo está destartado, vacío, sin fuego, sin calor, sin ánimo.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

24. ✚ Diumenge III de durant l'any. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. Dilluns. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. Dimarts. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda, deixebleda de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. Dimecres. Santa Àngela Mèric (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. Dijous. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònídes, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. Divendres. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giriani, vg. carmelitana.

30. Dissabte. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià-Maria Wiaux, rel. La Salle.

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Los entrañables abuelos

Veamos las *actitudes positivas* que reúnen el abuelo y la abuela para acceder a la categoría simbólica de *abuelos buenos*.

La primera es que aportan una ayuda a los padres al reemplazarlos cuando es necesario. Esto le da al pequeño una gran seguridad y confianza en sus abuelos. Además, aportan a su nieto un afecto y un cariño complementarios, que repercuten en el buen equilibrio emocional del niño.

También ofrecen al pequeño otra forma de vida, otros hábitos y otras maneras de actuar, lo cual ayuda a su sociabilización. Aconsejan a los padres, basándose en el sentido común y en la experiencia acumulada con la edad, lo cual beneficia al niño.

Asimismo, los abuelos están más disponibles que los padres, cuentan con más tiempo para escuchar al niño, para hablarle y contarle cuentos e historias. Aportan al pequeño un sentimiento de apaciguamiento y de seguridad.

Son un paño de lágrimas cuando el nieto o la nieta está triste, consolándole y haciéndole comprender su error o el motivo de su tristeza. Así el pequeño se siente amparado y tranquilizado.

Las buenas relaciones entre padres y abuelos, con las consabidas discusiones afectuosas, establecen un entorno de felicidad, y el niño adquiere la importante noción de lo que es una familia.

Como última cualidad positiva, me atrevería a añadir el importante papel de los abuelos como *figuras sustitutorias* cuando falta alguno de los padres o ambos, por causa de divorcio, separación forzosa o fallecimiento.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Els fidels de l'Església Ortodoxa de Lleida

És un diumenge qualsevol d'un fred mes de gener. Més d'un centenar de fidels es reuneixen a la sala polivalent de la parròquia del Carme. Des de fa tres anys la comunitat ortodoxa-romanesa de Lleida té una cita cada diumenge a aquesta cèntrica parròquia. Els fidels entren i col·loquen una espelma. Hi ha dos grans recipients: un per recordar els difunts i un altre per pregar pels vius. Aquest diumenge el pare Daniel Simon, el sacerdot romanès que des de fa tres anys vetlla per la comunitat ortodoxa de Lleida, té feina: una hora i mitja abans de la cerimònia es comença a preparar. Seran més de dues hores de litúrgia. «S'assembla molt a la litúrgia catòlica però més llarga» explica el Pare Simon. Després de la cerimònia tindrà un bateig.

Els cristians ortodoxos també celebren la litúrgia de la Paraula i la de l'Eucaristia. La cerimònia comença amb una llarga lletania. La litúrgia de la paraula consisteix en una lectura dels Fets dels Apòstols i una altra dels Evangelis. I l'Eucaristia es fa amb pa amb llevat. El sacerdot estarà tota la cerimònia al Iconostasi, l'espai sagrat presidit per un Crist Crucificat. «Però no és una paret que separa, és una paret que ens porta al cel», indica el pare Daniel. La comunitat ortodoxa de Lleida va estrenar el seu Iconostasi el passat mes de juny. «Ens va visitar el bisbe Timotei, el prelat ortodox-romanès per a Espanya i Portugal, que ve a Lleida amb freqüència», diu el sacerdot.

El Pare Daniel està orgullós de la seva comunitat. I això se li nota. «És una comunitat molt practicant i molt fidel», explica el sacerdot. La parròquia del Carme va acollir la comunitat ortodoxa ara fa tres anys. Abans ja ho havien fet amb els romanesos catòlics i amb altres col·lectius de nous nadius (sud-americans i africans). A les celebracions de la comunitat ortodoxa romana també hi assisteixen fidels russos. De fet, el rector de la parròquia, Mn. Joan Mora, és l'encarregat de la delegació pastoral d'immigrants del Bisbat de Lleida. Des del primer moment els ortodoxos de Lleida s'han sentit acollits al Carme. «Vull donar les gràcies a la comunitat catòlica i a la parròquia del Carme perquè són molt acollidors. Som germans», explica Daniel Simon.

El pare Daniel creu que «no hi ha tantes diferències entre els catòlics i els ortodoxos». Els ortodoxos no creuen en el purgatori, ni en el dogma de l'Esperit Sant i fan la comunió amb pa amb llevat. Els sacerdots ortodoxos es poden casar, «el celibat és una opció», afirma Daniel. Però tot i això el pare Simon està convençut que «és més allò que ens uneix que allò que ens separa».

Hi ha quinze esglésies ortodoxes autocèfales a tot el món (la majoria a l'Europa de l'Est), és a dir, que tenen la capacitat per a nomenar els seus propis bisbes (incloent-hi el patriarca o arquebisbe que encapçala l'Església) i de resoldre els seus problemes interns sense acudir a cap autoritat

superior. L'Església romana ortodoxa està formada per 20 milions de persones (el 86% dels romanesos són ortodoxos). L'actual patriarca de Bucarest és **Daniel Ciobotea** que va ser nomenat el 2007.

Per a conèixer millor el cristianisme ortodox i la resta d'esglésies cristianes el Bisbat de Lleida celebra del 18 de gener al 25 de gener la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

Miquel Àngel Martín
MCS del bisbat de Lleida

EN PRIMERA PERSONA

Pare Daniel Simon. Sacerdot de la comunitat de romanesos ortodoxos de Lleida.

Quines diferències hi ha entre els cristians ortodoxos i catòlics?

És més allò que ens uneix que allò que ens separa. Els ortodoxos no considerem al Sant Pare com a autoritat religiosa, ni creiem en el purgatori i combreguem al pa amb llevat.

Des de quan es fan celebracions ortodoxes al Carme?

Ara fa tres anys la parròquia del Carme va contactar amb l'Església ortodoxa romana,

ja que existia una comunitat d'ortodoxos dins del col·lectiu de romanesos.

I van decidir amb el bisbe ortodox per Espanya i Portugal destinar un sacerdot a Lleida i fer una Eucaristia cada diumenge al Carme.

Com us ha acollit la parròquia del Carme?

La comunitat catòlica i concretament la parròquia del Carme és molt acollidora i ens ha tractat des del primer dia com a germans. Estem molt agraïts.

M.A.M.

Agenda

Dilluns 25 de gener.—A les 8 del vespre, a la Capella de l'Acadèmia Mariana, taller de pregària per a joves.

Dilluns 25 de gener.—De 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Sta. M. Magdalena, curs bíblic, sobre les cartes de St. Pau, amb Mn. Pedrós.

Dijous 28 de gener.—A les 19.30 h, a la parròquia de Sta. M. Magdalena, grup de pregària.

Dijous 28 de gener.—A les 8 del vespre, a Santa Teresa Jornet, trobada bíblica: «El cel? L'Infern? Salvar-se? Què ens diu la Bíblia?...» amb Mn. Josep A. Baró.

Dissabte 30 de gener.—A les 17 hores, a la Catedral, leccio divina, amb Mn. Daniel Turmo.

Dimarts 2 de febrer.—Festa de la Mare de Déu del Blau. Jornada Portes Obertes a la Catedral i al seu arxiu capitular (restaurat darrerament).

Peregrinació a Terra Santa i Jordània.—Del 14 al 23 d'abril de 2010. Organitzada per les parròquies St. Llorenç i St. Andreu de Lleida i la Confraria dels Portants del St. Crist de St. Llorenç. Preu per persona: 1.675 €. Informació i inscripcions: Manuel Rodríguez 973 239 225 i 666 872 920.

EL SETRILL

Enllà de la «fe del carboner»

En programes de jocs o concursos televisius, he vist participants en plena confusió o ignorància quan els preguntaven sobre alguns elements bàsics de la història bíblica. No deixa d'ésser un indicatiu evident de la manca de formació religiosa. En algunes persones és una opció: el fet religiós no els interessa. En altres és més aviat el desinterès; «amb les quatre cosetes que sabem, ja en tenim prou», afirmen alguns cristians.

És potser allò que s'ha anomenat «la fe del carboner». Aquesta no busca raons ni coneixen-

ces ni posa res en qüestió, ja que es fia d'allò que li han dit o transmès. Es pot comprendre que moltes persones que així pensen viuen una fe sincera i lleial, que dóna un cert sentit a les seves vides humanes. Mereixen tot el respecte possible. Més difícil de comprendre i acceptar són aquelles persones que converteixen aquesta manera de pensar en estandard de lluites estèrils. Viuen certes tradicions cristianes com una ideologia, un circuit tancat. Es diria que l'únic interès és conservar un passat, encara que no aporti cap bri de vida pels als humans d'avui.

Cal pensar que el capítol 23 de l'evangeli de Mateu ens pot ajudar a tots a resituar la nostra fe en Jesús en el temps d'avui. Segur que hi ha canvis indispensables que hem de fer. Imitar el passat no té sentit. Cal, necessàriament, una formació continuada, una reflexió serena, a fi de no deixar-nos arrossegat per creuades inútils i enganyoses. No tot allò que brilla és or... encara que, aparentment i momentàniament, ho sembli.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat del Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida